

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Redactor: Em Sava
Corectură: Issabela Cotelin
Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SIMA, CAMELIA

Proză de pisică / Camelia Sima. - București : Siono Editura, 2022
ISBN 978-606-95369-6-4

821.135.1

psi

proză de pisică

cuprins

23 august	5
adevărul	8
al cincilea anotimp	11
angajarea	14
aproape, departe	17
arzând	19
automobilul negru	21
bune de ucis	26
câinele de iasomie și de umbră	29
când timpul zâmbește	31
carmina	33
casa galbenă de pe strada lungă	36
când muzele	39
clepsidrama fantasischinezică	42
coșmarul	45
cuvintele mele	48
dacă n-aș fi ceea ce sunt	50
despărțirea (lilith)	53
despre asumarea rolului de cocaină	56
dor – o poveste în zori	59
ea trecuse dincolo	63
este și mâine o zi	65
fântânile sufletului	68
frunze-n păr	73

furtuna	77
gând pe bordură	80
gânduri prin ploaie	83
ghicitoarea	86
hotel	89
ieșirea din cerc	92
inel	95
invers (bătrână)	98
jocul herei	100
judecata	103
kiophi	106
la castellana	109
la limita suportabilului (femeia lup)	112
crimă cu premeditare	115
legile fizicii	118
lemn ars	120
lethe	123
locuind într-un pahar de sticlă	125
lumina	127
magdalena	129
maica vineri	131
mesajul ascuns	134
mezina	136
mica poticneală	139
minuni	142
misiunea	145
nasturi	147
necunoscutul (povești din altă vară)	149
nu ninge (povești de adormit pisica)	152
nu sunt ce par a fi	154

nu-i nimic	157
nunta mută	159
o aniversare	164
orbul	168
ochi adânci, ca fântâna	172
ochi de tigru	174
octombrie	177
omul de zăpadă	179
orașul pierdut	181
orbul (raouf)	184
păstrătoarea visului	188
pariu cu viața	191
pasărea	194
pe genunchi (povești de adormit pisica)	197
pe margine, în mijloc (povești de adormit pisica)	200
pe strada ta (povești de adormit pisica)	202
pentru totdeauna	205
perdele	210
perla (povești de adormit pisica)	212
pescarul meu de lună	214
pisica din lună	217
pisici de lut	219
plânsul iernii	221
prima întâlnire	224
prima ninsoare (scrisori de adormit pisica)	227
prima zăpadă	229
primul sărut (povești de adormit pisica)	231
printre cuvinte... libertatea	233
profeția	235
torid	237

rain drops	240
revelion	243
roșu standard	246
seara nu servim roșu	248
spun nopții (povești de adormit pisica)	251
tampoane	253
te iartă, suflete, dacă poți	256
the unknown	258
timpul iubirii (amaranth)	260
timpul (povești de adormit pisica)	263
to the moon and back	265
trei minute	267
umbra	271
un cântec	274
un cerc deschis	277
un loc în inimă	279
veverița cu castană	282
vindecătoarea	284
vine iarna	286
vultur olog (povești de adormit pisica)	288
uneori, cuvintele	290
zâmbetul meu este...	292
ziua mamei	295
addendum	299

23 august

„oare, dacă aștept îndeajuns de mult, până dincolo de marginile înserării, oare o să apară?” se gândi ea în vreme ce desfăcea încet flaconul din care lichidul ușor uleios răspândea un miros de migdale strivite.

„coup de foudre” – șopti ea, ușor somnolentă, cuibărindu-se și mai tare în halatul alb pe care îl găsisese așteptând-o cuminte atunci când ieșise din cada imensă, în care pluteau bucăți mari, de piele roșiatică.

în sezonul umed, se plectisea răsfoind alene aceleași reviste lucioase, din care reținea mereu aceeași imagine absurdă, așezată ca un cod secret, mereu în colțul din dreapta al paginii. douăzeci și șapte. în sezonul umed, pielea i se regenera de câteva ori, într-o alternanță de culori desprinse din curcubeu. năpârlea.

materialul halatului, deși plăcut la început, începuse s-o irite, așa că îl aruncă pe podeaua unde zăceau deja niște coji de pepene pe care le tot zgâriase în joacă cu unghiile ei aurii. semănau cu niște steaguri verzi, lipsite de răsufare, în lumina care se împuțina lent, semn că procesul de absorbție atinsese nivelul potrivit. mai era doar puțin, iar ea avea timp.

zâmbi, închizând flaconul cu o oarecare satisfacție. pe trupul ei, colorat pe jumătate în nuanța aceea violacee și care lui – știa foarte bine – îi dădea bătaie de inimă, se mai vedeau urme de apă ca niște cicatrice care-și așteptau cuminți vindecarea. trânti flaconul în sertar și se cuibări în așternutul alb ca într-o uitare. dincolo de ferestrele mari, culorile se preschimbau încet, iar zgomotele se stingeau pe rând. se gândi la iepurele alb din ajun și o oarecare plăcere îi alunecă prin trupul încordat, un cerc perfect acum, pe care orice supliment de culoare l-ar fi tulburat. totul perfect, își zise.

și în liniștea albastră a amurgului așteaptă până la primii pași, ușor grăbiți, dar cu un anume ritm, ca o defilare nocturnă. trupul ei se încordă, iar flaconul luci toxic între degetele ei, apărut iute de unde fusese aruncat. așteaptă. auzi pașii oprindu-se. în gând, își mai calculează o dată distanța și se pregătește de salt cu ochii închiși.

bătrâna ținea în mână un ciot galben de lumânare și privea cu ochii uscați la celălalt, la reporter. acesta o tot îndemna să spună:

– ce-ați văzut? cum era?

femeia își potrivi baticul și-apoi șopti:

– păi... era mort. și ținea în mână o stecluță de-asta de odicolon, da' eu tot crez că era otravă. mi-au zis cum îi zice, maică, da' eu tot uit... ceva cu fund, cup...

– coupe de foudre, o ajută tânărul.

– așa, parcă așa îi zicea...

– și femeia?

– care femeie?

– păi cea cu care era în ziua aceea. eva, parcă...

– de eva zici?

chipul bătrânei se luminează puțin – bată-te să te bată! o țiu aici, în coș! au zis că vin s-o ieie niște oameni, ce să fac eu, maică, cu ea, că-mi sparie găinile! și le mănâncă.

din calendar, cineva uitase să desprindă fila roșie pe care jucau două cifre. ieri fusese 23 august, așa scria. „să scrie corect pă cruce”, gândi bătrâna.

din coșul acoperit se ridica încet, abia simțit, un miros nou, de migdale.

„va trebui să scap de aici”, gândi ea, încolăcindu-se mai tare, „poate că la noapte ar fi momentul potrivit.”

adevărul

trecu mai întâi o caleașcă aurită, luminată de parcă însuși soarele o urma îndeaproape, braț la braț cu luna și în ea, așa spunea mulțimea de gură cască, cea mai frumoasă domniță a regatului. ce-i drept, nimeni nu o văzuse vreodată, nici soarele nu-i atinse albul de mătase al pielii și nici luna nu se argintase în părul ei, dar poezii o cântau în versuri meșteșugite, pline de încântare, iar, mai departe, pictorii o întrerupau din vers pe pânzele lor fermecate, însăși perfecțiunea.

forfota străzii se opri o clipă, vrăjită și un miros suav, de flori delicate și abia deschise, rămase în urma ei, în liniștea cea nouă, ca o potecă nevăzută, ridicându-se în spirale spre văzduh. apoi, venind asemenea unui potop, lumea începu să alerge dezlănțuită, călcându-se unii pe ceilalți în picioare, îmbrâncindu-se și lovindu-se, căzând și ridicându-se iar, umplând piața mare până în apropiere de trăsura oprită. norocoșii din primele rânduri amuțiseră iar, dar valuri de furie clocotind ca apele mării veneau din urmă. abia când totul se potoli iar, într-o încremenire mută, ușa trăsुरii se deschise și prințesa coborî, învăluită repede de admirația și uimirea tuturor.

ici și colo se auzeau glasuri șoptind despre condurii perfecți, de mătase, despre talia incredibil de fină și mâna

proză de piscă

mică și grațioasă ascunsă în mănușă, despre rochia nemaivăzută și broderiile ei bogate, despre cosițele ce se ghiceau numai sub borurile largi ale pălăriei care o ferea de soare și, desigur, nu era uitat nici mersul ei ca o plutire grațioasă, ce parcă nu atingea pământul. câteva femei leșinară de uimire, poezii zăpăciți pe la balcoanele lor începură să reverse rime și stihuri, prințul însuși păli o clipă de încântare.

și în valul acesta de cuvinte, de uimire, de elogi, tânăra pereche dispăru pe treptele palatului la balul de prezentare a prințesei, lăsând în urma lor un soi de vrajă în mrejele căreia oamenii râdeau fericiți.

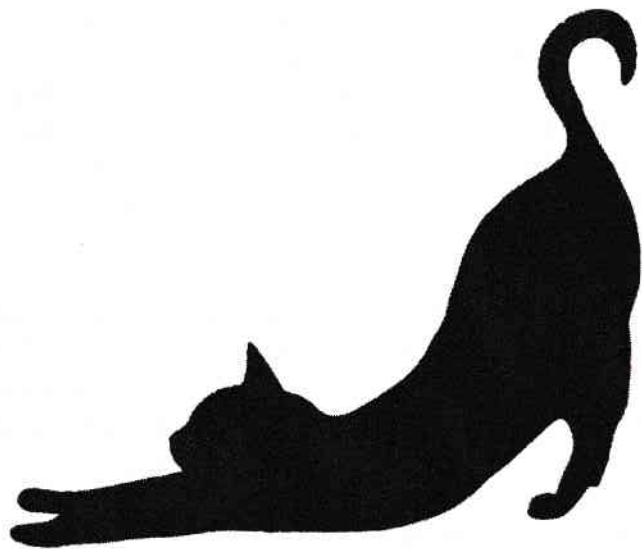
în larma aceasta apăru, neștiută, de pe una dintre străduțele pietruite, o tânără fată. oarbă fiind, cu ochii legați, ea mergea șovăind, cu pași mărunți, atingând clădirile cu mâna ca într-un soi de recunoaștere, iar în urma ei, la fel de atentă, venea o piscă târcată, cu ochii de chihlimbar. fata purta o rochie simplă, lucrată în casă, ca a oamenilor sărmani și un cântec o însoțea, un cântec venit parcă din adâncul pământului ori de pe altă lume, despărțind lumea în jurul ei.

mai întâi o înțeleseseră copiii cu sufletele lor curate și alergară în jurul ei fremătând, cântând împreună cu ea. în urma lor veniră mamele, căutându-și a ocrotire pruncii și însoțiră și ele cântecul cu vocile lor calde, apăru apoi un tânăr cu lăuta lui, apoi un altul și în curând piața se umplu de cântec nou, urcând în spirale până la balconul unde prințul ieșise împreună cu suita lui și cu tânăra prințesă, ascunsă de văluri. agilă, pisica sări pe marginea terasei și

cu o lăbuță sfâșie vălul domniței, care nu era nicidecum perfecțiunea, ci doar un chip obișnuit, oarecare.

tăcerea se rostogoli ca o piatră pe trepte, până la picioarele mulțimii.

știți voi ce spunea cântecul? adevărul umblă în lume cu ochii legați. el nu are nevoie de straie lucitoare, el se ridică asemenea uleiului dintre ape și ca aurul strălucește în nisip. asemenea soarelui, el taie norii în două, asemenea ierbii se ridică din pământ spre lumină.

al cincilea anotimp

o ușă se trânteste cu putere în urma mea și mă trezesc alergând pe strada pavată cu pietre ușor neregulate, de care te poți împiedica ușor. alerg deodată cu strada întreagă, cu alți oameni care apar ca și mine, din chenarul ușilor care se trântesc, scoși de acolo de mâini nevăzute și puternice ale sortii. deasupra noastră cerul își stoarce batistele reci peste noi, dar nimeni nu pare atent la asta, ne strângem mâinile pe lângă trupuri ca niște panglici și fugim mai departe, tropotind pe pietre.

cineva cade, se face una cu pământul, se dizolvă sub pașii apăsați de fugă ai celorlalți, văd asta cu coada ochiului, dar nu am timp să mă opresc, de fapt nici nu am cum, sunt doar o picătură în valul acesta ce inundă strada îngustă, un val ce pare să tot crească, izbindu-se de case, mânat din urmă de o spaimă ce ne strânge inimile ca pe niște boabe de struguri. timpanele ard, ochii larg deschiși aproape că nu mai disting nimic, doar un punct roșu ca o iritație pe ceafa celui de dinaintea mea, un necunoscut ce aleargă privind fix la rândul lui, repetiția aceleiași priviri ancorate înainte, în punctul cel mai apropiat. departe nu există acum.

o piatră ieșită din șirul neregulat al străzii îmi rănește piciorul drept. mă clatin. simt cum mi se dezleagă mâinile

ca niște aripi devenite inutile în zbaterea lor, ochii mi se umplu de alb, simt alunecarea și groaza îmi picură amortire în vene, dar tac, nu pot striga, închid numai ochii a renunțare. o mână mă prinde, mă ridică înainte să ating piatra cu tâmpla.

în urma mea se aude o ușă închizându-se cu putere. deschid ochii într-un cu totul alt decor. în spatele unui birou mare și negru, un bărbat mă privește. are mâinile lungi, uimitor de frumoase și ochii de un albastru metalic. zâmbește.

– ia loc, voi pune să îți aducă un ceai.

inima mea încă aleargă asemenea unui căluț sălbatic. ceaiul este cald și aromat, iar eu îmi prind mâinile amândouă de ceașcă. lemnul tare al scaunului pe care m-am scurs este incomod. bărbatul scrie ceva pe o foaie de hârtie, apoi mă privește cu același zâmbet de dinainte. un zâmbet rece. eu îmi agăț inima de privirea lui și tac. prin fereastra deschisă intră deodată un miros de cenușă, amestecat cu un fum gros, dens. mirosul morții. bărbatul se ridică și închide fereastra.

– ai un păr frumos!

eu tac. aș vrea să plâng, dar nu o fac. de undeva din sertarele memoriei îmi revin imagini de teroare și spaimă, pe care le-am mai văzut cândva, în alt timp. șuvițe lungi și întunecate de păr se desprind. ceașca se rostogolește din mâna devenită moale, inertă și se sparge aproape fără zgomot. în colțul gurii simt gustul de sânge și în adâncul

ființei mele un urlat mă mistuie, acum, că știu unde mă aflu. alunec, mă-ntunec.

mă trezesc. o senzație de arsură și de sete mă ridică în capul oaselor și în inima nopții. ating cu degete uscate întrerupătorul și o lumină slabă umple încăperea pe care nu o recunosc, nici nu aș putea, de fapt. lipăi cu tălpile goale spre baie, mers clătinat și nesigur. din oglindă mă privește un chip livid. strig, urlu, aș vrea să fug și mă opresc doar o îmbrățișare caldă și o voce pe care aș recunoaște-o oricând, oricum. încep să plâng ca o eliberare îndelung așteptată și printre suspine îmi spun visul.

– dar nu a fost vis – îmi spui tu – am fost ieri la auschwitz!

acolo, pe nesfârșitele câmpii unde este un alt anotimp, al morții!